

Arrest

nr. 240 769 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 16 april 2020 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn haar broer K.C.A., die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 6 april 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de huidige bestreden

beslissing die op 16 april 2020 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2020 werd ingediend door:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): J. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum. (...).1988

Geboorteplaats: Z. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.12.2019 gezinshereniging aan met haar broer zijnde K. C. A. (...), van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort op naam van betrokkene

- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 19.03.2017, 01.05.2017, 17.07.2017, 25.08.2017, 02.11.2017, 03.02.2018, 05.03.2018, 11.06.2018, 14.07.2018, 08.08.2018, 10.09.2018, 29.09.2018, 26.12.2018, 30.01.2019, 13.03.2019 en 04.04.2019.. Deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (belastingaangifte voor inkomsten van 2018) en werkloosheidsuitkeringen voor de periode 2019 - 2020 op naam van de referentiepersoon en zijn echtgenote). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd of wordt ten behoeve van betrokkene.

- « attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°893/2020 dd. 07.01.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attestation de non profession vanwege de lokale autoriteiten van Zaio (n° 22 dd. 06.01.2020) waarin wordt verklaard dat betrokkene geen professionele activiteit uitoefent. Dit attest heeft betrekking op de situatie in 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attestation de prise en charge vanwege de lokale autoriteiten van Zaio. waarin wordt verklaard dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Attest van het Marokkaanse Nationaal Fonds voor Sociale Zekerheid dd. 14.01.2020 waaruit blijkt dat op naam van betrokkene geen loon wordt aangegeven. Dit attest heeft betrekking op de situatie in 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Marokkaans diploma en VDAB opleiding op naam van de referentiepersoon; attesten van het ocmw dd. 14.02.2020 en 07.03.2020 waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen; inburgeringscontract en inschrijving voor cursus Nederlands op naam van betrokkene. Deze documenten hebben (buiten het diploma) betrekking op de situatie in België en zeggen helemaal niets over een mogelijke situatie van afhankelijkheid of onvermogen in hoofde van betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert augustus 2012 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 28.12.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.12.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt met impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt met afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

*Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekster zich op de schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Verzoekster diende de aanvraag in op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

Art. 47/1, 2°:

"(...)"

Art. 47/3, §2:

"(...)"

Uit deze artikelen blijkt dus dat verzoekster de gezinshereniging kon vragen met haar broer (een ander familielid - burger van de Unie) indien zij kan aantonen dat hij in het herkomstland:

- *ofwel deel uitmaakte van het gezin van haar broer*
- *ofwel ten laste was van haar broer.*

Verzoekster diende de aanvraag in op basis van het feit dat zij ten laste was van haar broer.

2.

Om aan te tonen dat zij financieel van haar broer ten laste was, diende zij volgende documenten in:

- a) geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoekster in Marokko*
- b) bewijs van inkomsten van de referentiepersoon (belastingaangifte en werkloosheidsuitkeringen)*
- c) een "attestation de non-imposition à la TH-TSC » van de Marokkaanse autoriteiten*
- d) een attestation de non profession van de lokale autoriteiten van Zaio*
- e) een « attestation de prise en charge » van de gemeente Zaio*
- f) een attest van het Marokaans fonds voor sociale zekerheid*
- g) een reeks documenten van de referentiepersoon (diploma's, attest OCMW, bewijzen integratie)*

Volgens de verwerende partij leveren deze documenten niet het afdoende bewijs dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in Marokko. Voor wat stuk g) wordt dit uiteraard niet betwist. De bewijswaarde van de stukken a) tot en met f) wordt hieronder besproken. Verzoekster meent dat deze

stukken, tezamen genomen, wel degelijk het bewijs leveren van het feit dat verzoekster in Marokko voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster wijst er vooreerst op dat er geen wettelijke voorwaarden zijn van hoe verzoekster dient aan te tonen dat zij ten laste was van haar broer in Marokko. Het is echter sowieso bijna onmogelijk om het negatief bewijs van geen inkomsten te leveren. Verweerder kan dan wel kritiek hebben op de bewijswaarde van bepaalde documenten, hij geeft geen enkele aanwijzing van hoe verzoekster wél zou kunnen aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster accepteert de kritiek op de hierboven opgesomde stukken niet. Hieronder overloopt zij de stukken opnieuw, geeft zij de kritiek van verweerder op deze stukken weer en zal zij vervolgens deze trachten te weerleggen:

a) Wat betreft de geldstortingen. Uit de beslissing van verweerder blijkt dat het gaat om 16 geldstortingen van de referentiepersoon voor de periode van maart 2017 tot april 2019. Uit het administratief dossier blijkt dat gaat om bedragen van tussen de 50 en de 250 EURO. Verweerder stelt dat deze bedragen te onregelmatig en te beperkt zouden zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs. Verweerder stelt dat niet blijkt dat verzoekster op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud of dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.

Verzoekster wijst terzake naar de mededeling van de Europese Commissie die terzake stelt:

Bij het vaststellen van de behoefte aan financiële steun door de gezinshereniger geldt geen vereiste voor het bedrag aan materiële steun dat wordt verstrekt, noch voor de levensstandaard.

De status van ten laste zijnde gezinsleden veronderstelt geen recht op levensonderhoud. De lidstaten mogen bepaalde vereisten stellen voor wat betreft de aard of duur van de afhankelijkheid om er zeker van te zijn dat de afhankelijkheid echt en stabiel is, en niet louter tot stand is gebracht om toegang tot en verblijf in de lidstaat te verkrijgen. Het is echter noodzakelijk dat die vereisten overeenkomen met de normale betekenis van de woorden die betrekking hebben op de afhankelijkheid in artikel 4, en het nuttig effect van die bepaling niet teniet doen."

Het feit dat verweerder oordeelt dat deze bedragen "te beperkt" zijn, is niet in overeenstemming met deze stelling van de Europese Commissie. Aangezien de bepalingen van de Belgische vreemdelingenwet de omzetting vormen van de richtlijn 2003/86/EG dient verweerder terzake de rechtspraak van het Hof van Justitie te volgen, en geldt de interpretatie van de Europese Commissie als gezaghebbend.

Terzake wijst verzoekster er op dat voor het vaststellen van afhankelijkheid moet bovenal worden gecontroleerd of de financiële middelen, in het licht van de persoonlijke omstandigheden van de gezinsleden, voldoende zijn voor het bestaansminimum in het land waar zij normaal gesproken verblijven (AG Geelhoed in zaak C-1/05, Jia, 9 januari 2007, punt 96). Dit onderzoek is door verweerder helemaal niet gevoerd, zodat de stelling dat de stortingen van de referentiepersoon te beperkt en onregelmatig zouden zijn, op niets gebaseerd is. Verweerder had moeten controleren of verzoekster met de uitgevoerde stortingen in het land van herkomst Marokko voldoende waren van het bestaansminimum. Door dit onderzoek niet te voeren, en schijnbaar lukraak te oordelen dat dit niet voldoende was, heeft verweerder het begrip "ten laste" niet juist geïnterpreteerd.

b) Wat betreft de documenten die het inkomen van de referentiepersoon bewijzen, klopt het dat deze als zodanig niet bewijzen dat deze gebruikt worden/werden ten behoeve van verzoekster. Het is echter van belang dat deze documenten aan de aanvraag werden gevoegd om aan te tonen dat de referentiepersoon verzoekster ten laste kan nemen.

c) Wat betreft het "attestation de non-imposition à la TH-TSC », dit betreft een attest dat stelt dat verzoekster niet belastingplichtig is op de onroerend goed taks op de bewoning en op de gemeentediensten in Marokko. Het is met andere woorden een bewijs van het feit dat verzoekster géén eigenaar is van onroerende goederen in Marokko en maakt geloofwaardig dat verzoekster inderdaad ten laste is van de referentiepersoon. Indien zij eigenaar was van een onroerend goed, dan kon zij dit immers bijvoorbeeld verkopen of verhuren en had zij geen steun nodig van de referentiepersoon. Het klopt dat het document opgemaakt is in 2020, net na de aankomst van verzoekster in België doch het is aannemelijk dat zij nog belastingen op onroerend goed had moeten betalen indien zij in 2019 onroerend goed had gehad, quod non.

Bovendien wijst verzoekster er op dat indien zij in het verleden wél eigenaar was geweest van een onroerend goed, dit op het document vermeld zou staan. In het voorgelegde document wordt immers vermeld: "L'intéresse a cédé le bien objet de la TH/TSC: et du titre foncier n° en date du ». Deze zin was ingevuld indien verzoekster onroerend goed had verkocht.

In tegenstelling tot wat verweerder beweert blijkt uit het document dus met zekerheid dat verzoekster noch eigenaar is op het moment van het opstellen van het documenten, noch in het verleden.

Verweerder dwaalt ook waar hij beweert dat het document een gesolliciteerd karakter heeft aangezien de voorgedrukte zin "déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéresse le" niet wordt ingevuld. Indien het document louter was opgesteld op basis van de verklaring van verzoekster, dan was die zin aangevuld met haar naam en handtekening. Hoe dan ook is het onwaarschijnlijk dat de Marokkaanse autoriteiten zelf niet zouden kunnen nagaan of verzoekster belastingplichtig is, en daarvoor uitsluitend zouden moeten steunen op de eigen verklaring van de betrokkene.

Door een foutieve lezing te geven aan het voorgelegde document, schendt verweerder de materiële motiveringsplicht, minstens de zorgvuldigheidsplicht aangezien hij uit het document andere conclusies trekt dan wat er werkelijk in staat.

d) Met betrekking tot het attestation de non profession gedraagt verzoekster zich naar de wijsheid met betrekking tot de kritiek van verweerder op dit stuk, aangezien verzoeksters advocaat dit document niet heeft kunnen raadplegen bij de opmaak van huidig verzoekschrift. Zij behoudt zich het recht voor daaromtrent eventueel nog later opmerkingen te formuleren.

e) Met betrekking tot het attest van tenlasteneming gedraagt verzoekster zich naar de wijsheid wanneer het gaat om de interpretatie van dit document. Het gaat inderdaad om een document dat in België niet juridisch afdwingbaar is, en dus kan worden beschouwd als een verklaring op eer. Doch niettemin blijkt uit dit document op zijn minst de wil van de referentiepersoon om verzoekster ten laste te nemen.

f) Met betrekking tot het "attestation de déclaration des salaires" waarvan uit de bijgevoegde vertaling naar het Nederlands blijkt dat verzoekster ingeschreven was in het Nationaal Fonds voor Sociale Zekerheid maar dat er voor de laatste 48 verklaarde periodes géén loonaangifte is gebeurd. Het is niet duidelijk hoe lang een "verklaarde periode" is.

Betreft het een kwartaal, een maand, een week? Zelfs indien het om de schijnbaar kortst mogelijke periode van een week gaat, dan nog blijkt uit dit document dat in de periode van bijna één jaar voor de opstelling van het document op 14.01.2020, verzoekster geen beroepsinkomsten had.

Ook hier schendt verweerder dus de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door geen rekening te houden met de precieze inhoud van het document, aangezien hij stelt dat het documenten enkel betrekking heeft op de periode na aankomst in België.

Op basis van de voorgelegde documenten blijkt met andere woorden dat:

- verzoekster geen onroerend goed heeft noch gehad heeft in Marokko,
- dat zij niet werkte in Marokko, minstens niet recent,
- dat de referentiepersoon haar in de laatste twee jaar voor haar aankomst in België op minstens zestien verschillende tijdstippen geld heeft overgemaakt, en dat verweerder niet heeft geanalyseerd hoe de overgemaakte bedragen zich verhouden ten opzichte van het bestaansminimum en de levensstandaard in Marokko.

Uit het voorgaande blijkt zodoende dat verweerder de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, in samenhang met de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 47/1,2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet;
- De materiële motiveringsplicht;

- Het redelijkheidsbeginsel;
- De formele motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de afgifte van een verblijfskaart voor een familielid van een Unieburger diende te worden geweigerd.

De verzoekende partij heeft een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van haar broer, in toepassing van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:
“(…)”

Verzoekende partij haalt aan dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt. De aanvrager dient aan te tonen dat hij of ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde deze voorwaarden cumulatief heeft opgelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt net het tegendeel, nu daarin afzonderlijk wordt ingegaan op beide hypothesen (“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van het in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, [...]” (“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon [...]”), waarbij de gemachtigde van de Minister oordeelt dat geen van beide hypothesen werden bewezen.

Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land

van herkomst “ten laste” te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: “Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.” (§ 32)”

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM.

De wetgever heeft duidelijk geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In die zin benadrukte uw Raad dat de binnenkomst en het verblijf voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts “vergemakkelijkt” moeten worden en dat het geenszins om een recht gaat zoals voor de familieleden in artikel 40bis van de vreemdelingenwet genoemd.

“Zoals blijkt uit de voorbereidende werken erkent de Belgische wetgever dat conform de Burgerschapsrichtlijn de binnenkomst en het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie dienen te worden vergemakkelijkt. Daartoe werden de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet opgenomen. Ook uit de artikelsgewijze bespreking blijkt dat de doelstelling van de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet er enkel in bestaat “onze wetgeving af te stemmen op het Europese recht” (Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 3239/003, 18). De Belgische wetgever wil zich aldus met de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de vreemdelingenwet enkel conformeren aan hetgeen van hem Unierechtelijk verwacht wordt.

De Raad benadrukt dat uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman) blijkt dat het Europees Hof erop wijst dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19). »
(R.v.V. nr. 185 877 van 25 april 2017)

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie werd op onvoldoende wijze aangetoond.

Verzoekende partij haalt aan dat de voorgelegde stukken wel degelijk het bewijs leveren van het feit dat verzoekster in Marokko voor haar komst naar België ten laste was van de referentiepersoon.

Vooreerst gaat verzoekende partij niet akkoord waar de gemachtigde heeft gemotiveerd dat de geldstortingen vanwege de referentiepersoon in Marokko te beperkt en te onregelmatig zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging.

Met betrekking tot de aangetoonde geldstortingen werd terecht overwogen dat deze enerzijds té beperkt en bovendien té onregelmatig zijn opdat deze zouden kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs dat de verzoekende partij daadwerkelijk in het land van herkomst ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon.

Eén en ander klemt des te meer nu -zoals door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing ook terecht wordt aangehaald- nergens met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze bedragen aangewezen waren om te voorzien in het levensonderhoud van verzoekster.

Verzoekende partij verwijst naar een mededeling van de Europese Commissie en wijst erop dat in deze mededeling wordt aangegeven dat bij het vaststellen van de behoefte aan financiële steun door de gezinshereniger geen vereiste voor het bedrag aan materiële steun is. Het feit dat de gemachtigde zou oordelen dat deze bedragen te beperkt zijn, is niet in overeenstemming van de stelling van de Europese Commissie.

Verweerder wijst dat de gemachtigde in het kader van haar discretionaire bevoegdheid zelf oordeelt of de geldstorting al dan niet voldoende aantonen dat verzoekende partij ten laste was voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Bovendien wijst verweerder erop dat een mededeling van de Europese geen enkele bindende kracht heeft.

Vervolgens uit verzoekende partij kritiek op de motivering aangaande het “attestation de non-imposition”.

Door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wordt in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd om welke reden voormeld attest van de Marokkaanse overheid niet als bewijs kan worden aanvaard.

De gemachtigde heeft erop gewezen dat voormeld attest steeds wordt afgeleverd op basis van een verklaring van eer. Eveneens heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verklaring betrekking heeft op de situatie in 2020, na de aankomst van verzoekster in België. Zodoende heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat dit attest niet relevant is in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging.

Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift aan dat het klopt dat het document opgemaakt is in 2020, net na aankomst van verzoekster in België doch het is aannemelijk dat zij nog belastingen op een onroerend had moeten betalen indien zij in 2019 een onroerend goed had gehad. Ook wijst verzoekende partij erop dat, indien zij in het verleden wel eigenaar was geweest van een onroerend goed, dit op het document zou vermeld staan.

Verweerder laat gelden dat voormelde kritiek geen afbreuk doet aan de terechte vaststellingen van de gemachtigde dat het attest op basis van een verklaring op eer is opgesteld en het attest dateert van na de aankomst in 2020. Het is bovendien niet voldoende dat uit voormeld attest zou blijken dat zij in 2019 al dan niet belastingen op een onroerend goed zou moeten betalen. Verweerder verwijst erop dat verzoekster sedert 2012 in België verblijft en dient aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst ten laste was. Het gegeven dat verzoekende partij in 2019 al dan niet belastingen zou moeten betaald hebben, volstaat uiteraard niet.

Wat het attest de non profession en het attest van tenlasteneming betreft, beperkt verzoekende partij zich door voor te houden dat hij zich gedraagt naar de wijsheid.

Omtrent het attest de non profession heeft de gemachtigde terecht gemotiveerd dat dit attest betrekking heeft op de situatie in 2020, na aankomst van verzoekster, zodat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat dit attest niet relevant is in het kader van huidige aanvraag.

Wat het attest van tenlasteneming betreft, werd door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit document niet als bewijs kan worden aanvaard, nu dit document werd afgeleverd op basis van een verklaring van eer en waarvan wordt vastgesteld dat niet niet ondersteund wordt door bijkomende objectieve en verifieerbare bronnen.

Zie ook:

“De Raad acht het niet kennelijk onredelijk de verklaring op eer van de referentiepersoon niet te aanvaarden als afdoende bewijs aangezien deze verklaring niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst. Het attest van de Marokkaanse overheden vermeldt onderaan uitdrukkelijk dat het

werd afgeleverd op basis van de verklaring op eer van verzoekster. Het is niet omdat het attest uitgaat van de overheid dat de erin vermelde informatie zonder meer correct is nu in het attest duidelijk is vermeld dat het enkel werd afgeleverd op basis van de verklaring van verzoekster. De Raad acht het daarom evenmin kennelijk onredelijk om het attest van de Marokkaanse autoriteiten niet te aanvaarden als afdoende bewijs. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in het verzoekschrift wordt het attest niet van valsheid beticht door verweerder.” (R.v.V. nr. nr. 84 818 van 18 juli 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...).”

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- *de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
 - *de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”*

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Hoewel de bewoordingen “in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn, dit is de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, *Jurispr.* blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, *Jurispr.* blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010,

Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

*Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).*

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel

bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).

23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het “ten laste zijn” van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekster in het land van het herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens

basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het de verzoekster toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Zoals de verzoekster het zelf stelt is zij vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat een bewijs van het ontbreken van inkomsten moeilijker - doch zeker niet onmogelijk - te verkrijgen is, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de bewijslast met betrekking tot het "*ten laste zijn*" door artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet op duidelijke wijze is opgelegd aan de aanvrager en dus aan de verzoekster. Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het "*ten laste zijn*" in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte of de onvermogenheid van de verzoekster in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verweerder beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte of onvermogen te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoekster in haar land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien.

De Raad herinnert er tevens aan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Van de gemachtigde van de bevoegde minister kan dan ook niet worden verwacht dat deze, wanneer hij vaststelt dat onvoldoende bewijzen van het "*ten laste zijn*" voorgelegd werden, zou aangeven hoe de verzoekster wél zou kunnen aantonen dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekster gaat vervolgens in op de motieven die werden gehanteerd inzake de verschillende stukken die zij ter ondersteuning van haar aanvraag heeft voorgelegd.

Met betrekking tot de geldstortingen geeft de verzoekster aan dat zij de bewijzen van zestien geldstortingen van de referentiepersoon aan haar heeft voorgelegd en het telkens ging om bedragen van 50 euro tot 250 euro. Zij verwijst in dit verband vooreerst naar de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging van 3 april 2014, en argumenteert dat de motivatie dat deze geldsommen te beperkt zouden zijn niet in overeenstemming is met deze mededeling van de Commissie. De verzoekster voert aan dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), de rechtspraak van het Hof van Justitie dient te worden gevolgd en de interpretatie van de Commissie gezaghebbend is.

De Raad wijst er evenwel op dat de verzoekster een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds uitvoerig uiteengezet vormen de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat deze artikelen de omzetting zouden vormen van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Ook de verwijzing naar een mededeling van de Europese Commissie omtrent de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn, is derhalve niet dienstig, en dit nog los van het gegeven dat dergelijke mededelingen niet bindend zijn voor de lidstaten.

De verzoekster kan wel dienstig verwijzen naar de uitlegging van het Hof van Justitie omtrent het begrip 'afhankelijkheid van de Unieburger' in het arrest *Jia*. Concreet verwijst de verzoekster naar punt 96 van de conclusie van advocaat-generaal Geelhoed in de zaak C-1/05 (*Jia*) voor het Hof van Justitie, die naar mening van de verzoekster heeft gesteld dat er, voor het vaststellen van de afhankelijkheid, bovenal moet worden gecontroleerd of de financiële middelen, in het licht van de persoonlijke omstandigheden,

voldoende zijn voor het bestaansminimum in het land waar de familieleden normaal gesproken verblijven. De verzoekster werpt op dat dit onderzoek in deze zaak niet is gevoerd en de stelling dat de voorgelegde stortingen vanwege de referentiepersoon te beperkt en te onregelmatig zijn, op niets is gebaseerd. De verzoekster argumenteert dat de gemachtigde van de bevoegde minister had moeten controleren of de geldstortingen voldoende waren om in Marokko het bestaansminimum te bereiken. De verzoekster concludeert dat de gemachtigde door dit onderzoek niet te voeren en schijnbaar lukraak te oordelen dat deze stortingen niet voldoende waren, het begrip ‘ten laste’ niet juist heeft geïnterpreteerd.

De verzoekster begrijpt het punt 96 van de conclusie van advocaat-generaal Geelhoed echter verkeerd. Immers heeft de advocaat-generaal in de punten 95 tot en met 98 het volgende gesteld:

“95. In een geval als dat van het hoofdgeding echter, waar „ten laste komen” een criterium is voor de vaststelling of een onderdaan van een derde land recht heeft op verblijf bij een gemeenschapsburger in een lidstaat, lijkt het wel degelijk noodzakelijk dat wordt vastgesteld dat er werkelijk een noodzaak van financiële ondersteuning bestaat en dat blijkt uit adequate documentatie.

96. Op zich dient de vraag of aan de afhankelijkheidsvoorwaarde is voldaan, objectief te worden vastgesteld, rekening houdend met de individuele omstandigheden en persoonlijke behoeften van de persoon die de ondersteuning nodig heeft. Het komt mij voor dat het juiste criterium in dit verband primair is of, gelet op deze persoonlijke omstandigheden, de financiële middelen van de ten laste komende persoon het hem mogelijk maken om op het bestaansminimum te leven in het land waar hij normaal gesproken verblijft, aangenomen dat dit niet de lidstaat is waarin hij verblijf aanvraagt. Daarnaast moet worden vastgesteld dat dit geen tijdelijke situatie is maar een structureel karakter heeft.

97. Volgens artikel 6, sub b, van richtlijn 73/148 moet degene die een verblijfsvergunning aanvraagt, aantonen dat hij behoort tot een van de in de artikelen 1 en 4 van de richtlijn genoemde categorieën personen. Dit houdt onder meer in dat hij een ten laste komend familielid van de betrokken gemeenschapsburger moet zijn. Hiertoe eist de parallelle bepaling van richtlijn 68/360, artikel 4, lid 3, sub e, overlegging van een document dat wordt afgegeven door de bevoegde autoriteit van de staat van oorsprong of van herkomst, waarin wordt verklaard dat hij ten laste is van de werknemer of in dat land bij hem inwonend is. Ditzelfde vereiste is voor uit een derde land afkomstige familieleden van alle burgers van de Unie gehandhaafd in artikel 10, lid 2, sub e, van richtlijn 2004/38.

98. Waar het in deze context met name om gaat, is dat de bevoegde nationale autoriteiten overtuigd zijn van het bestaan van een feitelijke afhankelijkheidssituatie. (...).”

De uitlegging van het Hof van Justitie omtrent het begrip ‘ten laste komen’ in het arrest *Jia* ligt in dezelfde lijn:

*“Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.” (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia* t. *Migrationsverket*, punt 37).*

Zoals hoger gesteld, dient het begrip ‘ten laste’ voor de andere of ruimere familieleden van een burger van de Unie op dezelfde wijze te worden uitgelegd als het overeenkomstige begrip voor bloedverwanten in neergaande en opgaande lijn in de arresten *Jia* en *Reyes* van het Hof van Justitie.

Het is dan ook niet zozeer de vraag of de door de Unieburger (dit is de referentiepersoon) overgemaakte geldsommen voldoende zijn om voor diens ‘ander familielid’ te voorzien het bestaansminimum te bereiken in diens land van herkomst, maar wel of dit ‘ander familielid’ in het land waar deze normaal gesproken verblijft en dat niet het gastland is, gelet op zijn persoonlijke economische en sociale omstandigheden, zelf al dan niet voldoende financiële middelen heeft om in zijn basisbehoeften te voldoen. De aanvrager-derdelander dient met andere woorden behoeftig te zijn in zijn land van herkomst, derwijze dat hij effectief op de financiële of materiële ondersteuning van de Unieburger is aangewezen om in zijn basisbehoeften te kunnen voldoen. Geldstortingen die uit welwillendheid of als gift worden gedaan aan een familielid dat, gelet op diens economische en sociale situatie in het land van herkomst, wel voldoende middelen heeft om te voorzien in de elementaire behoeften van het levensonderhoud, wijzen niet op een reële afhankelijkheid van de Unieburger. Het is

dan ook in de eerste plaats van belang dat wordt aangetoond dat het 'ander familielid' in het land van herkomst zonder de financiële of materiële ondersteuning van de Unieburger, en gelet op diens economische en sociale toestand, de nodige middelen heeft om in de basisbehoeften te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt over de voorgelegde geldstortingen als volgt gemotiveerd:

“- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 19.03.2017, 01.05.2017, 17.07.2017, 25.08.2017, 02.11.2017, 03.02.2018, 05.03.2018, 11.06.2018, 14.07.2018, 08.08.2018, 10.09.2018, 29.09.2018, 26.12.2018, 30.01.2019, 13.03.2019 en 04.04.2019.. Deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”

De gemachtigde heeft over de door de verzoekster voorgelegde geldstortingen gemotiveerd dat ze niet alleen *“te beperkt en te onregelmatig (zijn) om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging”* maar ook dat *“(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden.”* Deze beoordeling ligt, in weerwil van hetgeen de verzoekster voorhoudt, wel degelijk in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Uit de hoger reeds uitvoerig besproken arresten *Rahman*, *Jia* en *Reyes*, blijkt immers dat het betrokken familielid in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar het gastland daadwerkelijk en op duurzame wijze op de geldelijke of materiële steun vanwege de Unieburger moet zijn aangewezen om er te kunnen voorzien in de basisbehoeften. Uit de enkele omstandigheid dat de referentiepersoon over een lange periode een aantal sommen geld heeft overmaakt aan de verzoekster in Marokko, volgt derhalve niet zonder meer dat de geboden steun voor de verzoekster ook daadwerkelijk noodzakelijk was om er in haar basisbehoefte te voorzien. De verzoekster diende ook aan te tonen in welke economische en sociale toestand zij zich in Marokko bevond en zij diende elementen voor te leggen die aantonen dat zij daadwerkelijk ook op de bedragen van haar Spaanse broer was aangewezen om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud. Met haar kritiek op het te beperkte en onregelmatige karakter van de geldstortingen, kan de verzoekster de determinerende vaststelling dat *“(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat betrokkene op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud, dan wel dat ze aangewend werden voor overige doeleinden”* niet aan het wankelen brengen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de motieven inzake het gebrek aan afdoende bewijs van onvermogen in het land van herkomst overeind blijven. In dergelijke omstandigheden is het alleszins niet vereist dat de gemachtigde concreet zou moeten onderzoeken wat de levensstandaard is in Marokko en of de bedragen van de geldstortingen voldoende zijn om het Marokkaanse bestaansminimum te bereiken.

De Raad beschikt, als annulatierechter, slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid ter zake en hij kan zijn beoordeling omtrent het 'ten laste' zijn niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. Bij gebrek aan wettelijke bepalingen die opleggen hoe frequent en hoe groot de overgemaakte bedragen moeten zijn en gelet op het gebrek van bewijs van onvermogen, acht de Raad het alleszins niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de voorgelegde geldstortingen niet volstaan om aan te tonen dat de verzoekster in het land van herkomst ten laste was van haar Spaanse broer. De verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de gemachtigde schijnbaar lukraak heeft geoordeeld dat de geldstortingen niet voldoende waren. Ook met de loutere bevestiging dat het gaat om 16 geldstortingen tussen de 50 euro en de 250 euro tussen maart 2017 en april 2019, hetgeen in de bestreden beslissing geenszins wordt tegengesproken, toont de verzoekster niet concreet aan dat de beoordeling van deze geldstortingen, gelet op het geheel van de ter zake gehanteerde motieven, niet deugdelijk is.

Met betrekking tot het *“attestation de non-imposition à la TH-TSC”* waarin wordt gesteld dat de verzoekster niet belastingplichtig is op *“de onroerend goed taks op de bewoning en op de gemeentediensten in Marokko”*, voert de verzoekster aan dat dit attest een bewijs vormt van het feit dat zij geen eigenaar is van onroerende goederen in Marokko en maakt zij naar eigen zeggen geloofwaardig dat zij inderdaad ten laste is van de referentiepersoon. Indien zij wel een onroerend goed zou hebben gehad, dan had zij dit immers kunnen verkopen of verhuren zodat zij geen steun van de referentiepersoon nodig zou hebben. De verzoekster erkent dat dit document is opgemaakt in 2020, net na haar aankomst in België. Zij voert evenwel aan dat het aannemelijk is dat zij nog belastingen op onroerende goederen had moeten betalen indien zij in 2019 nog een onroerend goed had, wat niet het

geval was. De verzoekster voert nog aan dat indien zij in het verleden wel eigenaar zou zijn geweest van een onroerend goed, de volgende zin op het document zou zijn aangevuld, wat nu niet het geval is: *“L'intéresse a cédé le bien objet de la TH/TSC: et du titre foncier n° en date du”*

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“- « attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°893/2020 dd. 07.01.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Daargelaten de vraag of het voormelde attest al dan niet werd afgegeven op basis van een verklaring op eer van de verzoekster, wijst de Raad erop dat uit de beëdigde vertaling die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat dit attest is opgesteld op 7 januari 2020 en dat het louter vermeldt dat de verzoekster niet belastingplichtig 'is' op de onroerend goed taks op de bewoning en de belasting op de gemeentediensten binnen het rechtsgebied van het Koninkrijk Marokko. Aangezien de tegenwoordige tijd wordt gebruikt en er verder geen enkele informatie wordt gegeven omtrent een eventuele belastingplichtigheid in het verleden, kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde de voorliggende gegevens zou hebben miskend waar hij vaststelt dat dit attest betrekking heeft op de situatie in 2020, ná de aankomst van de verzoekster in België. Alleszins kan uit het gebrek aan concrete vermelding van een datum waarop een goed, onderwerp van TB/BGD werd overgedragen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster wil laten geloven, niet worden afgeleid dat de verzoekster in het verleden nooit onroerende goederen heeft gehad. De verzoekster toont voorts niet concreet aan dat zij, indien zij in 2019 een eigendom had gehad, hierop naar Marokkaans recht nog belastingplichtig zou zijn in 2020. Aangezien een onvermogenheid of behoefte in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België moet worden aangetoond, volstaat de vaststelling, dat het attest betrekking heeft op de situatie ná de aankomst in België, reeds om te besluiten dat het attest niet relevant is in het kader van de huidige gezinsherenigingsaanvraag. De kritiek tegen het overtollige motief dat het attest is afgegeven op basis van een verklaring op eer van de verzoekster, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing zodat deze kritiek hoe dan ook niet tot de nietigverklaring kan leiden.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekster expliciet dat zij zich naar de wijsheid van de Raad gedraagt met betrekking tot de beoordeling van het *'attestation de non profession'*. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“- Attestation de non profession vanwege de lokale autoriteiten van Zaio (n° 22 dd. 06.01.2020) waarin wordt verklaard dat betrokkene geen professionele activiteit uitoefent. Dit attest heeft betrekking op de situatie in 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de vaststelling van de gemachtigde in dit verband kennelijk onredelijk of incorrect is. Dit document, waarin staat dat *“betrokkene (...) geen enkel beroep uit(oefent)”*, is inderdaad opgesteld op 6 januari 2020, moment waarop de verzoekster al in België verbleef.

Ook met betrekking tot het attest van tenlasteneming gedraagt de verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad voor de interpretatie van dit document. De verzoekster erkent uitdrukkelijk dat het inderdaad gaat om een document dat in België niet juridisch afdwingbaar is en dus kan worden beschouwd als een verklaring op eer.

In de bestreden beslissing wordt over dit document als volgt gemotiveerd:

“- Attestation de prise en charge vanwege de lokale autoriteiten van Zaio. waarin wordt verklaard dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Door louter te wijzen op de intentie van de referentiepersoon om de verzoekster ten laste te nemen, toont de verzoekster niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde kennelijk onredelijk, dan wel

feitelijk onjuist is. Voorts ligt het in lijn met het Unierecht dat het enkele feit dat de Unieburger zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*, punt 42).

Met betrekking tot het “*attestation de déclaration des salaires*” brengt de verzoekster naar voor dat uit dit stuk blijkt dat er in de laatste 48 verklaarde periodes voor haar géén loonaangifte is gebeurd. De verzoekster erkent dat het niet duidelijk is hoelang een verklaarde periode is, doch zelfs indien het zou gaan om een korte periode van slechts één week, dan zou hieruit blijken dat de verzoekster nagenoeg één jaar voor het opstellen van dit document geen beroepsinkomsten had. De verzoekster betoogt dat er geen rekening werd gehouden met de precieze inhoud van het document aangezien enkel wordt gemotiveerd dat het document betrekking heeft op de periode na de aankomst in België.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Attest van het Marokkaanse Nationaal Fonds voor Sociale Zekerheid dd. 14.01.2020 waaruit blijkt dat op naam van betrokkene geen loon wordt aangegeven. Dit attest heeft betrekking op de situatie in 2020, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

Uit het administratief dossier blijkt dat het attest waarop de verzoekster doelt, twee bladzijden beslaat. Een eerste bladzijde betreft het eigenlijke “*attestation de déclaration des salaires*” en de tweede bladzijde is een bijlage, getiteld “*attestation de déclaration des salaires (annexe) – État des déclarations de salaires*”. Beide documenten zijn opgemaakt op 14 januari 2020. Op de eerste bladzijde, voorzien van een beëdigde vertaling, zijn kolommen aangebracht voor het aansluitingsnummer, de naam of handelsnaam, de “*periodes*” met onderverdeling “*van*” – “*tot*”, het aantal dagen en het weddentotaal. Van deze kolommen werden enkel de laatste twee ingevuld, telkens met een nul. De tweede bladzijde heeft eveneens een kolom voor het aansluitingsnummer, vervolgens een kolom “*periodes*” met onderverdelingen “*jaar*” en “*maanden*”, een kolom voor het aantal dagen en een kolom voor het weddentotaal. Op deze bladzijde, die de staat van loonaangifte voor de laatste 48 verklaarde periodes zou moeten bevatten, werd echter voor geen enkele kolom enig gegeven ingevuld. Aangezien geen van beide attesten van 14 januari 2020 enig concreet gegeven bevat van de referentieperiode waarvoor er nul dagen loonaangifte werd gedaan en waarbij het weddentotaal nul is, komt de beoordeling dat het om een attest gaat dat betrekking heeft op de situatie ná verzoeksters aankomst in België niet incorrect over. Verzoeksters speculaties omtrent de aard van de periodes als zouden zij minimum één week beslaan, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat het eigenlijke attest, noch de bijlage enige verduidelijking bevat van de referentieperiode van de loonaangiften. Bij gebrek aan enig cijfermatig gegeven omtrent de “*periodes van – tot*”, het “*jaar*” en de “*maanden*”, kan de Raad niet inzien hoe hieruit zou moeten blijken dat er minstens in de laatste 48 weken voorafgaand aan het opstellen van deze attesten geen loon werd aangegeven. Bij gebrek enig concreet gegeven betreffende de referentieperiodes en gelet op de vermelding “0” dagen en “0” weddentotaal, kan uit deze attesten enkel met zekerheid worden afgeleid dat er voor de verzoekster op de datum van deze attesten geen loon en geen wedde werd aangegeven. Met betrekking tot het verleden bevatten de attesten echter geen enkele concrete aanduiding. Bijgevolg kan hieruit geenszins worden afgeleid dat er minstens in de periode van 48 weken voorafgaand aan de datum van dit attest geen loonaangiften werden gedaan. De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar kritiek dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de concrete inhoud van het desbetreffende attest van loonaangifte.

Tevens stelt de Raad vast dat in het enig middel uitdrukkelijk erkend wordt dat de documenten die het inkomen van de referentiepersoon bewijzen, als zodanig niet bewijzen dat deze gebruikt worden/werden ten behoeve van de verzoekster. De opmerking dat deze documenten werden bijgebracht om aan te tonen dat de referentiepersoon de verzoekster ten laste kan nemen, doet niet terzake aangezien de gemachtigde hieromtrent geen uitspraak heeft gedaan en hij zich in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet kon beperken tot de vaststelling dat het niet is aangetoond dat de verzoekster in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin.

De Raad benadrukt tot slot dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de

verblijfsaanspraken van de verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. Verzoeksters eigen beoordeling, dat uit de voorgelegde stukken zou blijken dat zij geen onroerend goed heeft (gehad) in Marokko en dat zij er (minstens recent) niet werkte, betreft een loutere ontkenning van de motieven van de bestreden beslissing, die niet dienstig is in het kader van het voorliggende annulatieberoep.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld of dat hij het in de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van deze wet voorziene begrip "*ten laste*" niet correct zou hebben geïnterpreteerd. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen in het dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, of van artikel 47/3, §2 van deze wet is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE